

Komt een man bij de dokter . . . . .

Stel je even voor:

Een man van 63 krijgt last van moeheid, slecht zien, kan niet meer hardlopen, wandelt maximaal nog zo'n 10 minuten.

Na diverse uitgebreide onderzoeken wordt in 2010 vastgesteld dat hij neuro sarcoidose heeft met als bij effecten uveïtis en dunne vezel neuropathie.

Krijgt met behulp van de nodige medicijnen de ziekte aardig onder controle, maar na vier jaar valt hij terug naar het begin. Lusteloos, spierpijn, kramp en dergelijke.

De terugslag kan liggen aan een opvlamming van de ziekte of het immuun worden aan de medicijnen. Er volgen diverse onderzoeken, maar men kan de oorzaak niet vinden.

Na een half jaar eindelijk als laatste mogelijkheid naar een ziekenhuis, waar diverse artsen samenwerken aan het ziektebeeld van een patiënt. In mijn geval een longarts en een neuroloog. Zij krijgen de beschikking over alle dossiers en hebben bijna drie maanden de tijd om deze eens door te lezen.

Het onderzoek bij de longarts loopt zoals verwacht. Longfoto's, longfunctietest en wat bloed afnemen voor verder onderzoek.

Maar toen kwam de wrange grap!

Bij binnenkomst in de spreekkamer van de neuroloog klinkt de bekende vraag: "En meneer wat zijn de klachten?" Ik denk dat de arts mijn dossier al gelezen heeft, maar het verhaal uit mijn eigen mond wil horen, dus ik begin braaf met mijn vaste riedeltje: "In 2010 is vastgesteld dat ik neuro sarcoidose en . . De arts onderbreekt mijn verhaal en zegt: " Hoe kom je erbij dat je sarcoidose hebt? Wie heeft je dat verteld?"

"Nou" zeg ik "zo staat het in mijn dossier. Het is echt geen uitvinding van mezelf". Ik ben geneigd om even rond te kijken in de kamer, staan er geen camera's, is dit Bananasplit en komt straks Frans Bauer in een witte jas binnen lopen? Maar nee, het is allemaal serieus bedoelt. En voorwaar de arts opent op de computer mijn dossier en laat mij rustig doorpraten. Als ik nu het weerbericht voorlees of over mijn klachten praat, het zal niet veel verschil uitmaken, want de arts is verdiept in mijn dossier. Na zo'n vijf minuten zegt hij plotseling: "Ja, je heb sarcoidose." Zelf ben ik wel eens wat sarcastisch en dat valt bij andere mensen soms niet zo goed. Hier ook niet ben ik bang. Ik zeg wat

quasi verbaast: 'Zo, dat heeft U snel vastgesteld!'. Waarop ik geen reactie krijg. Maar we gaan naar de onderzoekkamer.

Zoals bij elk eerste globale onderzoek: Drie meter op mijn hakken en tenen lopen en met een satéstokje op de bovenkant van mijn handen en voeten prikken. Verder helemaal niets! Maar er kwam nog één verrassing bij. Twintig minuten met een hand in een bak met lauw water om te kijken of mijn vel gaat rimpelen. Weer denk ik dat ik stiekem gefilmd wordt. Nou probeer ik die arts een paar keer te vertellen dat ik bijna altijd rimpels in mijn vingertoppen heb, maar daar komt geen reactie op. Maar oké, na twintig minuten nóg meer rimpels op mijn handen. De neuroloog vindt dat het er prima uitziet en terug naar de spreekkamer.

"Zo meneer, ik heb een goede mededeling voor U. U heeft neurologisch gezien nergens last van, alles ziet er prima uit. Helemaal geen problemen met de dikke- of dunne zenuwen." Ik denk weer even aan Frans Bauer, kijk hem wat verbaasd aan en dat merkt hij. "Het lijkt wel of U hier niet blij mee bent!" Nou zeg ik: "Dan wil ik wel eens weten waar mijn klachten dan aan liggen, want ik heb ze nog steeds. Antwoord: "U krijgt over een paar weken de uitslag."

Tijdens mijn bezoek heeft hij niet alleen mijn dossier bestudeert, maar ook een A4-tje vol getypt met de uitslag. Behalve dat ik gezond ben lees ik hierin ook dat ik breedsprakig ben en associatief. (Wat heeft dat nou met neurologie te maken?) Ik klets dus teveel en spring hiermee van de hak op de tak. Ja, dat idee krijg je als je steeds met je computer bezig bent en geen tijd en zin hebt om naar klachten te luisteren. Tijdens het hele bezoek heb ik niets eens kunnen vertellen waar ik last van heb!

Een paar weken later mag ik terugkomen om het eindoordeel te horen. Helaas zit alleen de longarts achter de tafel. Het eerste wat hij me vraagt zijn mijn ervaringen met de neuroloog. In het erop volgende gesprek kan ik wel merken dat de longarts een goed idee heeft hoe het onderzoek geweest is, maar dat zegt hij natuurlijk niet hardop! Hij belooft om nog eens met de neuroloog te overleggen, of er nog meer onderzoeken mogelijk zijn.

Ik vraag me angstig af of dat dan bij dezelfde arts is als waar ik geweest ben. Nou zegt de longarts: 'Dat is de arts met wie we samenwerken, alhoewel ik me wel voor kan stellen wat U daar van vindt!'

Over een week of drie hoor ik meer.